Головний ревізор країни і найкращий гравець жіночої збірної Ольга Фреймут – про жіночий розум, небайдужість до сонячників і трагічну історію з килимком.

- Ви в дитинстві дивилися програму «Що? Де? Коли?». Поділіться найдавнішими телеглядацькими спогадами.

- У нас з цією програмою пов'язана дуже цікава історія. Ми дивилися всією сім'єю: я, брат, тато, мама, сестра. Пригадую, мама залишила в загальному коридорі килимок. Ми жили в такому будинку, де можна було лишати килим. Потріпали його на снігу і залишили. Після програми вийшли – а його нема. І коли ми згадуємо «Что? Где? Когда?», в нас така асоціація, що вкрали килим. Напевно, сусіди (чи хто, не знаю, це зробив) знали, що ми будемо уважно дивитися програму, і в цей момент можна навіть красти.

- У вас є улюблений знавець?

- Мені дуже подобається Борис Бурда. Він мій улюблений. І коли я поспілкувалася з ним в Одесі, то ніби доторкнулася до легенди. Ще Олександр Друзь. Такий авторитет. Він мені подобався, цікавий такий. Але Бурда улюблений.

- Коли вам запропонували сісти за ігровий стіл, яка була ваша перша думка?

- Ну, спочатку я подумала, що, напевне, жартують. Бо програма з дитинства асоціюється з чоловіками у фраках чи смокінгах, з такими недосяжними мудрецями. Я спочатку подумала, що це якась програма-розіграш. Але дуже зраділа. Мені здалося, що це велика честь. Справді.

- На тренуванні ви несподівано для себе опинилися у кріслі капітана, але одразу відмовилися ним бути. Чому?

- Я дуже люблю Руслану Писанку. І капітан – це не просто дуже-дуже начитана людина, хоча Руслана дуже багатогранна. Капітан для мене – це такий авторитет. Звичайно, що Руслана – найавторитетніша з нас. Вона нагадує мені хірурга: може швидко і рішуче приймати рішення, тоді як я в житті часто вагаюсь. І мені здається, що до Русланиного авторитету мені ще дуже далеко.

- Що скажете про решту своєї команди? Вам сподобалося грати в такій компанії?

- Мені було дуже цікаво опинитися за одним столом з Ладою Лузіною, тому що її твори – наприклад, «Мой труп» - я декілька разів перечитувала, вони мої улюблені. Таку партнерку я мала для себе за щастя. Руслана, звичайно... Це ті дівчата, з якими мені

хотілося пограти. Діана Дорожкіна... Всі, які в житті для мене щось означають. Наталя і Міла – вони з іншої стихії, і мені було цікаво подивитися, як дівчата з іншої стихії проявлять себе за столом. Різні характери... Це був такий дуже творчий експеримент.
- Як перед грою ви вирішували класичну жіночу проблему «Що вдягти»?
- Знаєте, мені друзі давно подарували плаття. На день народження. Сказали, вдягнеш на похорон.
- О боже.
- Серйозно. Насправді на похорон часто треба... Це страшно звучить, але... Не знаю, ну, так сказали... І плаття дуже красиве, чорне... Я знала, що вдягну його, може, не на похорон, але на якийсь драматичний момент свого життя. І коли мені сказали «Что? Где? Когда?», я зрозуміла, що цей момент настав. Плаття було подаровано мені в лютому, на моє тридцятиліття, і от я його вперше вдягнула.
У мами з вух забрала діаманти з топазами, в мене на вухах біли мамині коштовності. Як талісмани. Тому що це мамина ювелірка, яку вона дуже любить. Коли в мене важливі моменти в житті, я одягаю ці сережки. І бачите, спрацювало.
- Багато хто вважає, що «Що? Де? Коли?» - не жіноча справа, а команда з шістьох дівчат – взагалі нонсенс. Як гадаєте, вам вдалося спростувати цю думку своєю грою?
- Думаю, не вдалося. Мені здається, що «Що? Де? Коли?» - це дійсно чоловіча справа. І те, що ми програли з невеличким промахом в один бал, - це просто знак, щоб ми не втручалися в чоловічий світ. Я не можу сказати, що жінки дурніші за чоловіків. У нас просто інший розум. У нас більше розвинутий емоційний коефіцієнт, у чоловіків – інтелектуальний коефіцієнт. Тому...
- Коли таке каже найкращий гравець, я починаю переживати за майбутнє команди...
- Ні, я просто кажу, що для мене це чоловіча гра. Гра, де жіночі прояви можуть потягнути на дно. Мені здається, причина, що ми програли, в тому, що ми жінки. Тому що ми в якийсь момент піддалися емоціям, розумієте? Сумнівам. Якщо жінка прийде в магазин купувати сукенку, вона одягнеться, сфотографується, пішле емемеску мамі-друзям-бабці, щоб подивилися, чи їй нормально в цьому платті, і тоді прийме рішення. Так само за ігровим столом: попри рішучість Руслани як хірурга, все одно усі ми були жінки, і ми хвилювались. Якби ми не хвилювалися, ми би обов'язково виграли. Чоловікам тут легше, вони вміють зібрати свої емоції.
- За яке питання вам найбільше прикро?
- Прикро за авоську. У нас була версія, але ми подумали, що склянка. Помилились. І, звичайно, прикро за питання, яке нас вбило: це формула, на яку мав вплив сонячник, а ми подумали, що друшлак. Я почаваюся винною, бо сказала дві версії: і сонячник, і друшлак. Лада Лузіна, видно, вагалася – і все ж таки обрала цю версію «друшлак». Що було дуже дивно від Лази Лузіної. Вона ж киянка. І тут таке слово – «друшлак». Так дивно звучить, таке западенське слово. Мабуть, на «Інтері» про друшлак думали найменше...
Я часто повертаюсь до цієї гри і думаю: як шкода, що ми не сказали це слово «соняшник». Буквально на днях їхала з Одеси в Луганськ машиною. Ці соняшники – вони зараз так похилилися... Думаю: «Так вам і треба. Зів'яли. Через вас ми програли». До соняшників тепер небайдуже ставлення...
- Коли ви вийшли з павільйону в статусі найкращого гравця – кому зателефонували та розповіли про це першому?
- Дійсно, вийшла і думаю: «Боже мій! Треба дзвонити. І кому я подзвоню? От кому я подзвоню? Подзвоню зараз, наприклад, друзям. Скажуть, Фреймут випендрюється». Такі речі важко розділити.
Я подзвонила Златі. Злата так стрибала, що аж не втримала слухавку. Вона не сподівалась, бо я завжди програю: у шоу, у лотереях. І коли я сказала, що мене назвали найкращим гравцем, вона була дуже задоволена. І вже почала зі свого телефону дзвонити моїй мамі. Тобто першою дізналася Злата.
- Які плани на Париж? Чи є якесь місце, куди ви давно хотіли потрапити?

- Я люблю Париж. Ми буквально влітку були там зі Златою, і Злата звідти їхала вся в сльозах. Вона так плакала! Ми там не набулися. Диснейленд, оця романтична атмосфера... Вона фотографувала мене просто на асфальті... Біля Ейфелевої вежі. Вона вирішила, що там дуже красиві дороги, і стіни, і парки. Тому я подумала: «Як шкода, треба обов'язково знайти час і поїхати ще». І от ми дійсно тепер поїдемо.
Я планую поїхати в Диснейленд. Тому що мене туди теж тягне. Були один раз – і хочеться **повернутись. Так що це приємна несподіванка.**
- Компенсація за килимок.
- Точно! Бачите, в житті все повертається.
До речі, тоді той килимок був на рівні поїздки в Париж. Його було дуже важко дістати. Це був не просто килимок, а той, яким всі пишалися і планували віддати мені в спадок на весілля. Він був важливий. Ну, ладно...